

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że w dniu 20 marca 2015 r., przekraczając granicę państwa przez drogowe przejście graniczne w S., wprowadził na obszar celny Unii Europejskiej, bez zgłoszenia do kontroli celnej, towar w postaci 710 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy, przez co nastąpiło narażenie budżetu Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 592 złotych oraz narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku VAT w wysokości 3026 złotych oraz należnego podatku akcyzowego w wysokości 11537 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2015 r. S. K., kierujący samochodem osobowym marki R. (...) o nr rej. (...), zgłosił się do odprawy celnej na drogowym przejściu granicznym w S. na kierunku wjazdowym do Rzeczypospolitej Polskiej z terytorium Republiki Białorusi. W samochodzie wykonane były schowki – poprzez wycięcie lub powiększenie istniejących otworów konstrukcyjnych uzyskano dostęp do przestrzeni występujących w konstrukcji pojazdu: pod pulpitem, pod siedzeniami pasażerów, pod butlą gazową w bagażniku, w bocznych bagażnika i tylnej klapie. Wszystkie otwory były zamaskowane elementami wyposażenia pojazdu a w pojeździe S. K. przewoził 690 paczek papierosów marki NZ oraz 20 paczek papierosów marki M. bez polskich znaków akcyzy, których nie zgłosił do kontroli celnej.

Papierosy miały wartość rynkową 1027 złotych. Ciężyły na nich należności celne na rzecz budżetu Unii Europejskiej w wysokości 592 złote oraz należności podatkowe na rzecz Skarbu Państwa w postaci podatku VAT w kwocie 3016 złotych oraz podatku akcyzowego w kwocie 11 537 złotych. Samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) ma wartość rynkową 8600 złotych. Stanowi on współwłasność S. K. i W. M. ale jest użytkowany przez tego pierwszego -od listopada 2011 r. wielokrotnie przekraczał nim granicę państwową z Białorusią. W. M. nie wiedział o wykorzystaniu samochodu do przemytu.

S. K. był dotychczas karany tylko przez sąd niemiecki na przestępstwo podatkowe w 2009 r. W okresie od 1 sierpnia 2014 r. do 1 lipca 2015 r. siedmiokrotnie przemyślał wyroby tytoniowe przez granicę z Białorusią (w tym 6-krotnie przed dniem 20 marca 2015 r.), za które to wykroczenia skarbowe został skazany sześcioma wyrokami (w tym czterema przed dniem 20 marca 2015 r.). Posiada wykształcenie wyższe. Z zawodu jest celnikiem- dotychczas bezrobotnym, utrzymującym się z prac dorywczych, aktualnie podjął zatrudnienie uzyskując 1300 zł miesięcznie. Jest żonaty i posiada na swoim utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci wieku 6 i 10 lat.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyjaśnień /k.92/, zeznań R. K. /k. 10/, protokołu rewizji celnej /k.1/, protokołu zatrzymania rzeczy oraz spisu i opisu /k. 2, 3/, pokwitowania /k.4/, protokołu oględzin rzeczy /k. 7/, protokołu taryfikacji celnej i wyceny przedmiotów /k.8/, dowodu rejestracyjnego /k. 35- kopia k. 5/, wyceny i ustalenia zmian pojazdu /k.26-33/, danych o karalności /k.24/, wydruków z systemu (...) i (...) /k.85/ oraz odpisów wyroków /k. 86-91/.

Przesłuchany w charakterze podejrzanego S. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień /k.14/. Na rozprawie podtrzymał swoje stanowisko i przedstawił swoją sytuację rodzinną majątkową /k. 92/.

Sąd zważył co następuje:

Przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu /k.92/ zasługuje na uwzględnienie. Znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a w szczególności w zeznaniach świadka R. K. /k.10/ oraz protokole rewizji i zatrzymania rzeczy /k.1-3/ i protokole ich oględzin /k.7/. Także wycena wartości pojazdu i określenie jego zmian konstrukcyjnych /k. 26-33/ zostało uwzględniona w całości jako pełne i jasne oraz niekwestionowane przez strony a nadto udokumentowane materiałem fotograficznym. Wszystkie dowody w niniejszej sprawie są niesprzeczne i nie były kwestionowane przez strony stąd też zostały uwzględnione przez Sąd. Także

złożone przez oskarżyciela na rozprawie wydruki z systemów informatycznych ((...) i (...)) potwierdzające ilość przekroczeń granicy przez oskarżonego oraz własność pojazdów przez niego wykorzystywanych do tych wyjazdów nie były kwestionowane przez strony.

Zgodnie z art. 2 § 2 kks w związku z nowelizacją przepisów regulujących odpowiedzialność karną od dnia 1 lipca 2015 r. Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia czynu zabronionego.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 6 w zw. § 2 kks, kto wbrew przepisom ustawy sprowadza na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy, jeżeli należny podatek akcyzowy jest małej wartości, podlega karze grzywny za przestępstwo skarbowe. Stosownie zaś do art. 54 § 3 w zw. z § 1 kks podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Natomiast na podstawie przepisu art. 86 § 4 w zw. § 1 kks odpowiedzialność ponosi ten, kto nie dopełniając ciężącego na nim obowiązku celnego, przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co naraża należność celną na uszczuplenie, jeżeli kwota należności celnej narażonej na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

W realiach niniejszej sprawy oskarżony S. K. sprowadził na terytorium Polski papierosy w ilości 710 paczek, które ukrył w prowadzonym przez siebie samochodzie osobowym marki R. (...). Wyroby te nie miały oznaczeń akcyzowych wymaganych przez polskie prawo, co wynika jednoznacznie z protokołu oględzin rzeczy /k.7/. Obowiązek oznaczania wyrobów tytoniowych w postaci papierosów znakami skarbowymi akcyzy wynika z art. 114 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 752) w związku z załącznikiem nr 3, pozycja 10 cytowanej ustawy. Narażony na uszczuplenie podatek akcyzowy w przedmiotowej sprawie został wyliczony na kwotę 11 537 złotych a tym samym przekroczył ustawowy próg (tj. 8750 zł.), która to wartość wskazana została w art. 53 § 6 w zw. z § 3 kks jako pięciokrotna wysokości minimalnego wynagrodzenia. Z kolei wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, stosownie do art. 53 § 4 kks, zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 1220) od dnia 1 stycznia 2015 r. została ustalona na kwotę 1750 złotych. Jednocześnie wskazana kwota należności publicznoprawnej nie przekracza ustalonej w art. 53 § 14 kks 200-krotności minimalnego wynagrodzenia (tj. kwoty 350 000 zł) a zatem stanowi małą wartość. W związku z powyższym zachowanie oskarżonego należy zakwalifikować jako przywóz do kraju towarów akcyzowych bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy z art. 63 § 6 kks.

S. K. przywiózł z zagranicy towar w postaci wyrobów tytoniowych i nie zgłosił go do odprawy celnej, a obowiązek taki ciążył na nim na podstawie art. 20 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. Prawo celne (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 858). Zachowanie polegające na nieprzedstawieniu organom celnym towarów niewątpliwie narażyło należność celną na uszczuplenie, a zważywszy na wysokość należnego cła – 592 złote, która nie przekracza wskazanego wyżej ustawowego progu (tj. kwoty 8750 złotych) należy zakwalifikować je jako wyczerpujące dyspozycję art. 86 § 4 kks.

Jednocześnie opisane powyżej zachowanie oskarżonego spowodowało, iż nie została ujawniona podstawa do naliczenia podatku od towarów i usług (VAT). Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054) import towarów na terytorium kraju podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Mając na uwadze, że wysokość należnego podatku w niniejszej sprawie wynosiła 3026 złotych (a zatem również poniżej wskazanego ustawowego progu), to zachowanie oskarżonego wyczerpało także znamiona art. 54 § 3 kks.

W powyższej sytuacji należało zastosować kwalifikację kumulatywną i oskarżonemu przypisano jedno zachowanie wyczerpujące dyspozycję z art. 86 § 4 kks w zb. z art. 63 § 6 kks w zb. z art. 54 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. Przestępstwo skarbowe i wykroczenia skarbowe popełnione zostały przez oskarżonego umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. S. K. wiedział, że ilość przewożonych wyrobów znacznie przekracza dopuszczalne normy, a ukrywając je w przestrzeniach

konstrukcyjnych pojazdu z zamaskowanym dostępem do nich świadomie chciał uniknąć przedstawienia ich organowi celnemu do kontroli i obciążenia wymienionymi należnościami publicznoprawnymi.

Reasumując powyższe wywody, oczywista jest także możliwość przypisania oskarżonemu winy, tj. skutecznego przedstawienia zarzutu z powodu zachowania sprzecznego z prawem w warunkach, w których możliwe było zachowanie zgodne z normą sankcjonowaną. S. K. jest bowiem osobą dorosłą i znajdował się w normalnej sytuacji motywacyjnej, w której nie występowała żadna z okoliczności winę wyłączających. Ponadto z racji wykształcenia (wyższe- celnik) oraz kilkukrotnej uprzedniej karalności za wykroczenia skarbowe związane z przemytem wyrobów tytoniowych miał dokładną świadomość znaczenia swojego czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę, zgodnie z treścią art. 7 § 2 kks, jako podstawę jej wymiaru przyjęto art. 63 § 6 kks, jako przewidującego najsurowszą karę. Ustalając zaś wysokość grzywny Sąd kierował się zarówno tym, aby zapobiec popełnianiu wykroczeń i przestępstw skarbowych przez oskarżonego w przyszłości, jak i względami na oddziaływanie kary na świadomość prawną społeczeństwa. Uwzględniona została z jednej strony postawa oskarżonego –konsekwentne przyznanie się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Z drugiej zaś strony Sąd wziął po uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, który nie jest nieznaczny z uwagi na wysokość uszczupleń (łączna wartość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych wynosi ponad 15000 złotych) i sposób dokonania czynu (ukrycie papierosów w zamaskowanych skrytkach w pojeździe). Sąd uwzględnił również okoliczności dotyczące osoby sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, a zwłaszcza kilkukrotne skazanie go za wykroczenia skarbowe związane z przemytem wyrobów tytoniowych w okresie około 10 miesięcy. Pomimo wymierzanych kar oskarżony zdecydował się na przewożenie znacznej ilości wyrobów tytoniowych, które to papierosy – o czym świadczy ich ilość- bez wątpienia miały zostać wprowadzone do nielegalnego obrotu w kraju lub za granicą. Reasumując powyższe, w ocenie Sądu, wymiar grzywny w wysokości 120 stawek dziennych- będzie wystarczająco dolegliwy dla zapewnienia osiągnięcia celu kary. Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego – uzyskuje stosunkowo niewielkie wynagrodzenia a posiada na swoim utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci - ustalenie wartości jednej stawki w wysokości zbliżonej do dolnej granicy przewidzianej przez art. 23 § 3 kks tj. na 60 złotych, nie przekroczy jej możliwości majątkowych.

Orzeczenie środka karnego w postaci zakazu przepadku papierosów nieoznaczonych polskimi znakami skarbowymi akcyzy jest- zgodnie z art. 30 § 6 i 2 kks w zw. z art. 29 pkt 4 kks- obligatoryjne. Obligatoryjne jest także orzeczenie – zgodnie z art. 31 § 6 kks- zniszczenia wyrobów tytoniowych. Orzeczenie takie służy wyeliminowania z rynku wyrobów tytoniowych nie oznaczonych znakami skarbowymi akcyzy.

Co się tyczy wniosku oskarżyciela o orzeczenie przepadku pojazdu, który posłużył do przemytu to nie zasługuje on na uwzględnienie. Przedmiotowy pojazd stanowi bowiem współwłasność oskarżonego i innej osoby - W. M., który zgłosił interwencję i wniósł o zwrócenie mu tego pojazdu /k. 58 i 82/. Zgodnie z art. 31 § 1 i 1a kks dopuszczalne jest orzeczenie przepadku przedmiotów nie należących do sprawcy o ile właściciel na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach przewidywał albo mógł przewidzieć, że przedmiot ten może zostać przeznaczony do popełnienia przestępstwa skarbowego. Oskarżyciel w niniejszej sprawie nie wykazał aby takie okoliczności po stronie W. M. zaistniały albowiem nie zostały w żaden sposób zakwestionowane wyjaśnienia oskarżonego, iż współwłaściciel nie wiedział o wykorzystaniu pojazdu do przemytu. Zważywszy na praktycznie ciągłe użytkowanie pojazdu przez oskarżonego (na co wskazuje chociażby wydruk z systemu (...) obrazujący przekraczanie granicy) oraz charakter dokonanych przez oskarżonego przeróbek w pojeździe – wycięte otwory w karoserii umożliwiające dostęp do przestrzeni konstrukcyjnych pojazdu, które nie dość, iż nie wymagały specjalistycznego sprzętu to stanowiły niewielką ingerencję w budowę pojazdu a na dodatek zamaskowaną elementami wyposażenia pojazdu, nieuzasadnione jest kwestionowanie stanowiska oskarżonego o braku wiedzy drugiego współwłaściciela o tych przeróbkach.

Jednocześnie kks nie zawiera w art. 20 § 2 odesłania do art. 44 § 7 kk przewidującego możliwość orzeczenia przepadku udziału sprawcy w przedmiocie objętym współwłasnością ani żadnej odrębnej regulacji takiej instytucji. Skoro zatem z przyczyn prawnych (z uwagi na współwłasność pojazdu) nie jest możliwe orzeczenie przepadku a w sytuacji kiedy ten pojazd stanowiłby własność tylko oskarżonego uzasadnione byłoby orzeczenie takiego przepadku z uwagi na przystosowanie pojazdu do dokonania przemytu, to zgodnie z art. 32 § 1 kks sąd orzekł o ściągnięciu od oskarżonego

na rzecz Skarbu Państwa równowartości pieniężnej przepadku tego przedmiotu. Wysokość podlegającej ściągnięciu kwoty to 8600 zł -to jest wartość pojazdu.

Orzeczenie o zwrocie wydatków znajduje uzasadnienie w treści art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Na wydatki te składają się: ryczałt za doręczenia w dochodzeniu i w postępowaniu przed sądem /łącznie 40 zł/, należność za dane o karalności /30 zł/ i ryczałt za przechowywanie zajętych przedmiotów /40 zł/. Ponadto nałożono opłatę zgodnie z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm./.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.